

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.204/2013/14.szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. április hó 10. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2013. április hó 24. napján kelt **31.B.190/2012/61. számú ítéletét megváltoztatja.**

A vádlott cselekményét az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző, és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettének minősíti.

Szabadságvesztés büntetését **9 (kilenc) év börtönre** enyhíti.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az államot helyesen 957.900 (kilencszázötvenhétezer-kilencszáz) forint terheli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 120.409 (százhúszezer-négyszázkilenc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2013. április 24. napján kelt 31.B.190/2012/61. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntetében és mint különös visszaesőt 11 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és - a korábbi ügyéből kapott feltételes szabadság megszüntetése mellett - megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az ellene kábítószerrel visszaélés vétsége (282.§ (1) bek., (5) bek. a/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Emellett rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést téves jogi minősítés miatt, enyhítésért.

A **védő** perbeszédében fellebbezését elsődlegesen az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezéséért, másodlagosan a kiszabott büntetést enyhítése érdekében tartotta fenn és írásban részletesen indokolta.

Eljárási hibaként róta fel az elsőfokú eljárást lefolytató törvényszéknek, hogy a vádlott kábítószer-függőségét illetően ítéletét - Be. 101. § (2) bekezdésébe ütköző módon - egy szakértő által adott szakvéleményre alapozta, s ez a büntetés kiszabását lényegesen befolyásolja. Emiatt a Be. 375. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Ekörben hivatkozott az általa beszerzett, ... addiktológus által készített, a vádlott kábítószer-függőségét és személyiségzavarát megállapító magánszakvéleményre is.

Vitatta az elsőfokú ítélet megállapításának helytállóságát, miszerint a terhelt felelősségét a társaságában lévő ismeretlen személy elfogása nélkül is meg lehet állapítani, mivel a terhére rótt bűncselekményt részesként valósította meg és nem nyert tisztázást, hogy abban milyen módon vállalt részt. Ezen túl a bizonyítás további hiányosságaként említette, hogy tárgyi bizonyíték (ujjlenyomat, videofelvétel) hiányában a bíróság nem kellő alappal következtetett a kábítószer eladására, miközben azt a vádlott nem kereskedésre, hanem saját használat céljából szerezte meg. Az adagokra történt kicsomagolás ugyanúgy alátámaszthatja a saját használatot, mint a kereskedést, amit egyéb bizonyítékok nem igazolnak. Köznapi értelemben vett kereskedésre nem került sor, a cselekmény legfeljebb előkészületi szakba juthatott, amiből másoknak közvetlen kára nem származott.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés mértéke eltúlzott, enyhébb joghátrány is alkalmas a büntetés céljának elérésére. A büntetés kiszabásánál az 56. számú kollégiumi vélemény szerint figyelembe kell venni - az időmúlás mellett - beszámítási képességének korlátozottságát, valamint a vádlott betegségeit és tartásra szoruló gyermekeit is.

A **vádlott** felszólalásában korábban már előterjesztett (videokamera felvételek megtekintése, rendőrök kihallgatása iránti) bizonyítási indítványát ismételte meg.

Hangsúlyozta, hogy a jelentésben feltüntetett tanú 1. és 2.-n kívül, további tizenhárom rendőr vett részt a megfigyelésükben. A helyszínen tartózkodó tizenöt rendőr kihallgatásától és a térfelügyelő kamerák felvételeitől várta a vele lévő férfi személyazonosságának megállapítását, hogy így felelősségük egymástól elkülöníthető legyen. Hiányolta a házmaster kihallgatását is.

Az elsőfokú bíróságnak az ujjlenyomat hiányára adott magyarázatát - lefoglalt gumikesztyű hiányában - nem tartotta megalapozottnak. Kifogásolta, hogy iratellenes az ítéletben elfogásának helyeként feltüntetett Margit körúti helyszín,

mivel elfogására hazamenetele után, a lakásán került sor. Cáfolta védője azon állítását, hogy elmeorvos-szakértői vizsgálatát egyetlen szakértő végezte volna.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, mivel kereskedést nem követett el, legfeljebb a birtoklásban lehet bűnsegéd, de azt is kábítószer-függőként tette.

Az utolsó szó jogán függőségére tekintettel büntetése enyhítését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 364/2012/12-I. számú átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen megalapozatlannak tartotta a bejelentett fellebbezéseket.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva a történeti tényállás megállapításához szükséges valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességükben megvizsgálta és értékelte. A védő által hivatkozott abszolút eljárási szabálysértést egyfelől felszólalásában a vádlott, másfelől az iratoknál elfekvő - két szakértő közreműködésével készült és általuk aláírt - szakvélemény cáfolta.

Az indokolási kötelezettségét a logikai szabályainak megfelelően teljesítve kellő részletességgel számot adott róla, hogy a vádlott tagadását miért vetette el és mely bizonyítékok elfogadásával állapított meg tényállást. Helyes következtetést vont arra, hogy a kábítószer kiadagolása és a lefoglalt eszközök egyaránt a továbbértékesítést szolgálták. A jelentős mennyiség miatt életszerűtlen, hogy a kábítószert a vádlott saját fogyasztásra szerezte volna be.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét helyesen is minősítette.

Az elkövetéskori törvény alkalmazásával a csekély mennyiségű fogyasztás miatt az eljárást megszüntette, így nem kellett halmazati büntetést alkalmaznia. Az öt évtől húsz évig, vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett bűncselekmény miatt alkalmazott büntetés arányban áll az elkövetett cselekménnyel. Tükrözi, hogy az előző büntetés nem váltotta ki az egyéni prevenciót, sőt a különös visszaeső vádlott feltételes szabadsága alatt valósított meg újabb bűncselekményt. A vádlottnál - a feltételes kedvezmény hiánya miatt - nem eredményez kedvezőbb elbírálást a 2012. évi C. törvény sem, amelyben egyébként a fogyasztói típusú cselekmény szubszidiárius. A büntetés kiszabás tekintetében az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett időmúlás enyhítő ugyan, de csekély nyomatékcal bír. A fegyházbüntetés és a közügyektől eltiltás mértéke is törvényes, megjeleníti azt a társadalomra veszélyességet, amit vádlott jelent és kellőképpen szolgálja a társadalom védelmét.

A kifejtettek alapján sem az ítélet hatályon kívül helyezésére, sem megváltoztatására nincs indok, annak helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett védelmi perorvoslatok részben alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezések alapján a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján, a Be. 349.§ (1) bekezdése szerint felülbírált a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során a perrendi szabályokat megtartotta. A kihallgatott személyeket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette.

A törvényszék a terhelt valamennyi gyanúsítottként tett vallomását elfogadta bizonyítékkul.

A vádlott első ízben történő gyanúsított kihallgatásának 2011. február 14. napján 4 órára tervezett időpontjáról - az iratokból megállapíthatóan - a védőt 2011. február 14. napján 3 óra 22 perckor értesítették, s a 2011. február 14. napján 5 óra 23 perckor megkezdett kihallgatáson a védő nem volt jelen. *(nyomozati iratok 676. oldal)*

Az Alkotmánybíróság 8/2013. (III.1.) számú határozatának iránymutatása szerint alkotmányos követelmény, hogy a védő értesítése előzetes és kellő időben történjen meg, mert ez biztosítja a védelemhez való jog maradéktalan érvényesülését. Ellenkező esetben sérül a terhelt alkotmányos - az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében írt - alapjoga, miszerint „A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez.”, - továbbá a Be. 5.§ (3) bekezdése szerinti büntetőeljárás alapjoga is, amely kimondja, hogy a terhelt személyesen védekezhet és védelmét az eljárás bármely szakában védő is elláthatja. Ennek következménye, hogy a terhelt vallomása törvényes bizonyítékként akkor sem használható fel, ha tájékoztatták a védő távolmaradásáról és ennek ellenére tett vallomást.

A védő kellő időben történt előzetes értesítése hiányában - védő nélkül tett - gyanúsított vallomást azonban mégsem kellett kirekeszteni a bizonyítékok köréből, mivel azt a terhelt a kellő időben és szabályszerűen értesített védő távollétében, előzetes letartóztatásának elrendelése kapcsán tartott ülésen a nyomozási bíró, majd tárgyalási szakban a bíróság előtt is fenntartotta, így törvényes bizonyítási eszközként figyelembe vehető volt.

Nem vétett eljárási hibát akkor sem, amikor törvényesen beszerzett bizonyítékként felhasználta az eljárás nyomozati szakában, a 2011. szeptember hó 23-i vizsgálat alapján a vádlott kábítószer-függőségére is kiterjedő, ... elmeorvos-szakértő és ... szakértő által készített (az intézmény vezetője, ... szakértő által ellenjegyzett) OSZ.7303/2011. számú elmeorvos-szakértői véleményt. Ezzel kapcsolatban a védő hivatkozása iratellenes, amit a vizsgálat lefolyására nézve a terhelt is cáfolt. *(elmeorvos-szakértői vélemény - nyomozati iratok II. kötet 621-626. oldal)*

Ekörben a védő által a másodfokú nyilvános ülésen becsatolt, felkérésére addiktológus által készített vélemény, mint okirati bizonyíték nem befolyásolja az elmeorvos-szakértői szakvélemény megállapításait, mivel a kábítószer-függőség tekintetében csak elmeorvos-szakértő kompetens nyilatkozni.

Az elsőfokú eljárásban a törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, s a tárgyalás eredményeként hiánytalanul feltárta a releváns tényeket.

Az elsőfokú bíróság által megfelelő indokkal elutasított bizonyítási indítványát a vádlott a másodfokú bíróság előtt is előterjesztette. A Fővárosi Ítéltábla - mind az elfogásban résztvevő rendőrök tanúkénti kihallgatása, mind a térfigyelő kamera felvételének beszerzése tekintetében - egyetértett a törvényszék érvelésével, miszerint a vádlott büntetőjogi felelősségére ezek nincsenek kihatással, így szükségtelenek. Ezért a másodfokú bíróság is elutasította a vádlott másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett, az elsőfokú bíróság által már elutasított bizonyítási indítványát.

A bizonyítékok teljeskörű mérlegelésével megállapított történeti tényállás azonban részben hiányos, emiatt a Be. 351.§ (2) bek. b/ pontja szerinti megalapozatlanságban szenved.

A megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint az iratok tartalma alapján a tényállást az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

A személyi körülmények körében pótolja, miszerint:

- A vádlott házastársától válófélben van, a 2000. július 31. napján élettársi kapcsolatból született ... nevű kiskorú gyermekét az anyai nagymama neveli.
- Fogvatartásba kerülése előtt piacokon dolgozott, amivel havonta ténylegesen 300.000 forintot keresett és ebből havi 20.000 forint gyermektartásdíjat fizetett.
- Meglévő betegségei továbbra is fennállnak.
- A Fővárosi Bíróság 2004. július hó 8. napján kihirdetett 8.B.489/2002/113. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.1423/2004/40. számú ítéletével 2005. augusztus hó 31. napján vált jogerőssé, s a vádlottat a 2001. szeptember 24. napján (nem kábítószer-függőként) elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette (1978. évi IV. törvény 282. § (1) bek. (2) bek. b/ pontja) miatt ítélték el.

A történeti tényállást az alábbiak szerint módosítja:

- Kirekeszti az ítélet 2. oldalának utolsó bekezdéséből „a kereskedés céljából” kitételt;
- Pontosítja az ítélet 3. oldal első és harmadik bekezdésében foglaltakat, miszerint: a négy darab, téglatest formájúra préselt, együttesen 1259 gramm tömegű csomag kokainbázis tartalma legalább 548 gramm, míg az ötödik csomagé 660 gramm volt, így a lefoglalt kábítószer együttes hatóanyag-tartalma (1208 gramm) a jelentős mennyiség alsó határának harmincszorosa. *(vegészszakértői vélemény - nyomozati iratok II. kötet 455- 465. oldal)*
- Az ítélet 3. oldalának negyedik bekezdését azzal egészíti ki, hogy ide emeli át a 4. oldal 6. bekezdésében írtakat, miszerint a vádlott vizeletmintájának vizsgálata során benzoinecglonin volt kimutatható, ami kokain fogyasztást igazol. *(toxikológiai szakértői vélemény - nyomozati iratok II. kötet 523. oldal)*

A fenti kiegészítéssel a tényállás hiánytalan és a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó.

A terhelt vallomása szerint a későbbi házkutatás során előkerült kábítószer ismerősei a vádlott jelenlétében és hozzájárulásával helyezték el a ... téri lakásban. Ezt a lefoglalási jegyzőkönyv megerősítette, a házkutatás során azonban nemcsak kábítószer, hanem speciális eszközöket és a kábítószer hígítására jellemzően használt koffeint is lefoglaltak. *(szemle jegyzőkönyv - nyomozati iratok II. kötet 405-417. oldal)*

A bűncselekmény helyszínéül szolgáló lakásról tanú 3. következetes tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy annak használatát kizárólag a vádlottnak biztosította, s ahhoz kulccsal is csak ő rendelkezett.

A préselésre használt és a kábítószer nyomait hordozó vaslemezekről tanú 4. aggálytalan tanúvallomása alapján bebizonyosodott, hogy ilyeneket a vádlott hónapokkal a vádbeli időt megelőzően kért tőle, illetve egyéb kábítószer adagolásra szolgáló keret elkészítéséről és dugattyú beszerzéséről is tárgyalt vele. Ennek tényét maga a vádlott sem vitatta.

A lefoglalt kábítószer hatóanyag-tartalmát a törvényszék a vegyészszakértői vélemény mérésen alapuló megállapítására alapozta, ekörben a korrekciós tényezőt figyelembevéve a legalacsonyabb érték az irányadó.

Az ismeretlen személyazonosságú, a vádlott által „...” néven nevezett férfi szerepe közvetlenül nem befolyásolja a vádlott büntetőjogi felelősségét, aki a számára szívességből biztosított lakásban nem pusztán a kábítószer tárolását engedte meg, hanem maga szerzett be a kábítószer préselésére szolgáló berendezést. Ezzel a vádlott önállóan tettesi magatartást fejtett ki. Abban az esetben, ha konkrét tények állnának rendelkezésre a „...” nevű személy cselekvőségére, ettől függően magatartásuk lehetne társtetteség is.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű.

Önmagában a jelentős hatóanyag-tartalmú kábítószer birtoklásából lehet forgalomba hozatali vagy kereskedési szándékra következtetni, de arra nem, hogy azt az elkövető megkezdte. Ehhez többlet-magatartásra van szükség.

A jelen esetben a vádirat nem tette vád tárgyává, hogy a vádlott az értékesítés érdekében bármilyen további magatartást tanúsított volna, bárkinek kisebb-nagyobb mennyiségben kábítószer adott volna el, s azt sem, hogy ilyen adásvételek révén konkrét haszonra tett szert.

A kábítószer csomagolásából annyiban lehet az elkövető szándékára következtetni, hogy a kis mennyiségekben kiadagolt kábítószer rendszerint közvetlenül a fogyasztók számára, adásvételre szánják, - míg az összepréselt, részben hígított kábítószer tipikusan nagy tételben történő továbbadásra szolgál.

A kábítószerrel visszaélés büntetnének megállapítása körében elkövetési magatartásként a forgalomba hozatal - miként a kereskedelem is, - az azzal szükségszerűen együtt járó átadáson túlmenően több résztvevőenységből tevődhet össze: magában foglalhatja az eladók és vevők felkutatását, a megállapodás

megkötését az áru tárolását, az átadás helyszínének előzetes felderítését, a szállítóeszközök és kísérők biztosítását; felöllelhet tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba.

Forgalomba hozatalnak minősül a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének biztosítása akkor is, ha az egyetlen személyen keresztül, egyszeri átadással történik. A kábítószerrel visszaélés forgalomba hozatallal való elkövetési magatartása akkor válik befejezetté, ha a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy a kábítószerhez más vagy mások is hozzájuthassanak. (BH 2002/299. számú eseti döntés)

Az elvi éllel kifejtettek szerint kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, amelyek magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

A kereskedéssel szemben a forgalomba hozatal tekintetében önmagában a kábítószer tárolása nem eredményez befejezett bűncselekményt, releváns előzményi magatartás hiányában nem tekinthető készletezésnek és a forgalomba hozatalnál - a kereskedéstől eltérően - a bűncselekmény kísérleti stádiuma is megvalósulhat, ha a kábítószer átadása közben történik a tettenérés.

A jelen esetben a kábítószer a tárolására szolgáló lakásból ki sem vitték, így a rendőri intézkedésig az átadást nem kezdték meg, ezáltal a terjesztői magatartás nem jutott kísérleti stádiumba.

A kábítószerrel visszaélés megvalósulásának kritériumairól szóló 1/2007. Büntető jogegységi határozat iránymutatása értelmében bármely fogyasztói típusú elkövetési magatartás befejezett alakzatának megállapítása értelemszerűen kizárja bármely terjesztői típusú elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmény - enyhébb megítélésű - előkészületének megállapítását.

Mivel a vádlott a Btk. 282/A § (1) bekezdésében szabályozott elkövetési magatartások egyikét sem kezdte meg, a terjesztői típusú bűncselekmény stádiuma nála előkészületi szakban rekedt.

Ennek megfelelően cselekménye a kábítószerrel visszaélés büntette a Btk. 282/A § (4) bekezdés b/ pontja szerinti (5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett) előkészületének minősülhetne. Ugyanakkor jelentős mennyiségű kábítószer tartása a Btk. 282. § (2) bekezdés b/ pontja alapján öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő befejezett bűncselekmény megállapítására alkalmas.

A kifejtettek alapján a vádlott a kábítószer birtoklásáért - nem pedig a forgalomba hozatal előkészületéért - tartozik felelősséggel, ezért nem kétséges, hogy az előkészülettel szemben a befejezett bűncselekmény törvényi tényállását kimerítő, tartással elkövetett cselekmény megállapítása a helytálló jogi következtetés.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően, 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvényre figyelemmel (mind az elkövetéskor, mind a jelenleg hatályos büntető törvénykönyv 2. §-a alapján) a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy van-e az új törvénynek visszaható hatálya és az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat kell-e alkalmaznia.

Főszabály szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény akkor alkalmazandó, ha a cselekmény nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el.

A nem kábítószerfüggő vádlott által megvalósított bűncselekmény büntetési tételének keretei változatlanok: az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény (közegészség elleni bűncselekményként szabályozott) 282. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bek. b/ pontja szerinti kábítószerrel visszaélés büntette esetén ugyanúgy öt évtől tíz évig terjedő büntetési tételkeretet határoz meg, mint (az egészséget veszélyeztető bűncselekmények körében) a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bek. c/ pontjában foglalt kábítószer birtoklása.

A kábítószer hatóanyag-tartalmának megítélésében a jelentős mennyiséget illetően nincs eltérés (Btké. 23.§ (1) bek. a/ pontja és (3) bekezdése - 2012. évi C. törvény 461.§ ad/ pontja), - azonban az új törvény a csekély mennyiség felső határának kétszázszorosát meghaladó hatóanyag-tartalom tekintetében bevezette a különösen jelentős mennyiséget (461.§ (3) bek b/ pontja), amit a birtoklás körében új minősített esetként (178.§ (2) bek. c/ pont) súlyosabb, öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyeget.

Nem változtak a büntetés kiszabásának elvei, határozott ideig tartó szabadságvesztés esetén mindkét törvény a büntetési tétel középértékét (a büntetési tétel alsó és felső határa összegének felét) tartja irányadónak.

A különös visszaesői személyi minősültség és a büntetési tétel kerettágító hatása sem mutat eltérést. (1978. évi IV. törvény 137.§ 15./ pontja, 97.§-a - 2012. évi C. törvény 459.§ 31/a pontja, 89.§-a)

A szabadságvesztés fegyház végrehajtási fokozata is megegyezik. (régi Btk. 42.§ (2) bek. b/3. pontja, új Btk. 37.§ (3) bek. ad/ pontja)

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb vagy szigorúbb végrehajtási fokozat meghatározását mindkét törvény biztosítja. (az 1978. évi IV. törvény 45. § (2) bekezdése, a 2012. évi C. törvény 35. § (2) bekezdése)

A feltételes szabadságra bocsátás kizártságát illetően sincs eltérés. (az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bek. a/ pontja - 2012. évi C. törvény 38. § (4) bek. d/ pontja)

Az előbbiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az új büntetőtörvény egyértelműen hátrányosabb a vádlottra, ezért a másodfokú bíróság vele szemben a bűncselekmény elkövetése idején hatályos törvényt alkalmazta.

Cselekményét az 1978. évi IV. törvény 282. § (2) bekezdés IV. fordulatába ütköző, de a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntettének minősítette.

A minősítés megváltoztatása miatt a büntetési tételkeret alacsonyabb, s a vádlottnál olyan bűnösségi tényezőket is értékelni kell, amit a Fővárosi Törvényszék figyelmen kívül hagyott. Így a másodfokú bíróság enyhítő körülményként vette figyelembe a terhelt ténybeni beismerését, egy kiskorú gyermekes családi állapotát, betegségeit és kábítószer használatához való hozzászokását. Ennek tükrében a vele szemben alkalmazott joghátrány eltűnt.

Az ítéltábla a vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát kilenc évre enyhítette, annak végrehajtási fokozatát - a vádlott igazolt betegségei miatt, a Btk. 45. § (2) bekezdése szerint, - a törvényben írtól enyhébb, börtön fokozatban (Btk.43.§ a/ pontja) határozta meg.

A közügyektől eltiltás alkalmazása indokolt, annak tartama is megfelelő, ezért a mellékbüntetést a másodfokú bíróság érintetlenül hagyva.

Az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadság megszüntetésére, a feltételes kedvezmény kizárására, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Az elsőfokú bíróság a felmerült bűnügyi költség állam terhén maradó részének meghatározásakor számítási hibát vétett, amelyet a másodfokú bíróság akként javított ki, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az államot helyesen 957.900 forint terheli.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a minősítést illetően és a büntetést kiszabó részében megváltoztatta, ezt meghaladóan a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámította.

Az elsőfokú ítélet meghozatala óta kizárólag abból adódóan merült fel bűnügyi költség, hogy a terhelt a magyar nyelvet nem ismeri, ezért ezt a bűnügyi költséget - a Be. 339.§ (2) bekezdése szerint - az állam viseli.

A másodfokú ítélet elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. április hó 10. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Sebe Mária s.k. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.190/2012/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.204/2013/14. számú ítéletében foglalt változtatásokkal a vádlottal szemben a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. április hó 10. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül: